

ΑΠΟΦΑΣΗ 722 /ΑΦ/2011

Γεν.Ειδ. 460/ΑΦ/160/2010

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή, Γλυκερία Καρανασάση, Πρόεδρο Πρωτοδικών, που ορίσθηκε με κλήρωση σύμφωνα με το νόμο.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 11 Μαΐου 2011 χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την αίτηση με αριθμό καταθέσεως 460/ΑΦ/160/2010 και αντικείμενο προσωρινό καθορισμό εύλογης αμοιβής για χρησιμοποίηση υλικών φορέων ήχου και προσωρινή επιδίκαση απαίτησης δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1)Αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία 'ΔΙΟΝΥΣΟΣ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.' με έδρα την Αθήνα (Στουρνάρη 39) και εκπροσωπείται νόμιμα, 2)Αστικού με κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία 'ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.', που εδρεύει στην Αθήνα (Σαφούς 10) και εκπροσωπείται νόμιμα, 3)Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία 'ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.', που εδρεύει στην Αθήνα (Πατησίων 30) και εκπροσωπείται νόμιμα και 4)Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία 'ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ' με το διακριτικό τίτλο GRAMMO, που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής (Αριστοτέλους 65) και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν διά των πληρεξουσίων τους δικηγόρων, Γεωργίου Μπιλέκα και Γρηγόρη Τρικούκη (Δ.Σ. Θεσ/νίκης).

ΤΟΥ ΚΑΘΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ:, ιδιοκτήτη του με την επωνυμία '.....', που βρίσκεται στη, ο οποίος παρέστη στο Δικαστήριο αυτοπροσώπως.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υποθέσεως ο πληρεξούσιος δικηγόρος των αιτούντων και ο καθού η αίτηση ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου, που περιλαμβάνει τα άρθρα 46–53 του Ν.2121/93 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων», όπως ισχύει αυτός μετά το Ν.3057/ 2002, που εκδόθηκε προς εναρμόνιση με την οδηγία 2001/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001» για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας και άλλες διατάξεις», προκύπτει ότι, τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που αναγνωρίζονται από το Ν.2121/1993 και παρέχουν στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του νόμου αυτού, αποσκοπούν στην ανατροπή χρήσεως της ερμηνείας ή της εκτελέσεως πέρα από αυτές που έχουν συμφωνηθεί, με τη σύμβαση δε, που με ποινή ακυρότητας καταρτίζονται εγγράφως (άρθρ. 14 του ως άνω νόμου), ανάμεσα στον ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και του παραγωγού του υλικού φορέα εικόνας ή ήχου και εικόνας–παρέχεται από τον πρώτο στο δεύτερο η άδεια για την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτελέσεως, την αναπαραγωγή και εκμετάλλευση της. Τα δικαιώματα αυτά προστατεύονται από ένα πλέγμα από προληπτικά μέτρα και κυρώσεις (αντικ. στο άρθρο 65) που έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα έχουν εφαρμογή, (Εφ.Αθ. 1388/ 2000 Ελλ.Δνη 41,408). Εξάλλου το άρθρο 47 του ίδιου νόμου, ως τούτο τροποποιήθηκε με τον Ν. 3057/2002, ρυθμίζει και τα δικαιώματα των παραγωγών υλικών φορέων ήχου (&1) εικόνας ή ήχου και εικόνας (&2), που τέτοιοι νοούνται κατά τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα με πρωτοβουλία και ευθύνη των οποίων πραγματοποιήθηκε η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο, ή η πρώτη εγγραφή σειράς εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του νόμου αυτού, ως τροποποιήθηκε από το Ν.3057/2002 καθιερώνεται δικαίωμα αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφή στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, και συγκεκριμένα ορίζονται: «παρ.1 Όταν υλικός φορέας ήχου που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι,

καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον ηλεκτρονικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαιίνεται στο αρμόδιο δικαστήριο. Παρ.3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Παρ. 4. Οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα εύλογης αμοιβής για τη ραδιοτηλεοπτική αναμετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσης τους που μεταδίδεται ραδιοτηλεοπτικά. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από την παρούσα παράγραφο είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. Παρ. 5. Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται η παράγραφος 1 εδάφια β', γ', δ' και ε', καθώς και οι παράγραφοι 2 και 4 του παρόντος άρθρου». Εξάλλου σύμφωνα με τη παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ίδιου ανωτέρω νόμου «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης

είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη (άρθρ.3&2) καθίστανται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης, ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού»-καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας – και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια (ΑΠ 907/2003 Ελλ. Δ/νη 44, 1481). Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε «αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτέλεσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ.2 Ν.2121/93. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Ετσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν.2121/93, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία (ΑΠ 820/2003 Ποιν. Δημ.2003, 1070 με παρατηρήσεις Γ. Νουντιάλη Δ. Ν. Δικηγόρου), αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς όταν, ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραίας), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ίδιου, και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του

άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό στο οποίο δεν είχε απόβλεψε ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή, συνιστά πλέον, δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά μέσω κεντρικής κεραίας που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (βλ. επί όλων αυτών Κουμάντο Πνευματική Ιδιοκτησία εκδ. 2002.217 με παραπομπές και στις αντίθετες απόψεις, Καλλίνικο Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενή Δικαιώματα εκδ. 2000.112, Κοτσίρη τελικώς στο άρθρο «Αναμετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης» ΕΕμπΔ 2002.251 μετά από προγενέστερες στο «Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας» εκδ. 1999, σελ. 134, επιφυλάξεις του, που άπτονταν κυρίως του θέματος της επιλογής ή μη της αναμεταδοτέας ύλης από τον ξενοδόχο, το οποίο είχε τεθεί και από τις προηγηθείσες όμως του νόμου 2121/1993, ΑΠ 433/1992 ΕΕμπΔ 1994, 293, ΑΠ 61/1981 ΠΧρ ΛΑ.443, 135/82 ΕΕμπΔ ΑΔ.684, ΑΠ 135/1982 ΕΕμπΔ 1983, 684 βλ. και ΜΠρΘεσ 504/2006, 258/2006, 42379/2005, 35295/2005, 35298/2005, 33681/2005, 39002/2005, 37632/2005, 36047/2005, βλ. και αντίθετ. ΜΠρΤρικ. 231/2007 Δημ. ΝΟΜΟΣ ΑΡΜ 2007/1950). Εξάλλου, με την από 7 Δεκεμβρίου 2006 απόφαση του Γ' Τμήματος του Δικαστηρίου Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ((υπόθεσις C-306/05 Sociedad General de Autores y Editores de Espania (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA) κρίθηκε ότι η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεόρασης σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού ασχέτως της

τεχνικής μετάδοσης του χρησιμοποιούμενου σήματος αποτελεί πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της οδηγίας 2001/29/EK καθώς και ότι ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το αν αποτελεί η πράξη παρουσίασης έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεόρασης πράξη παρουσίασης στο κοινό, με την έννοια του άρθρου 3 παρ. της οδηγίας 2001/29. Ήδη το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με τη Διάταξη της 18ης Μαρτίου 2010, η οποία εκδόθηκε επί αιτήσεως εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, που υπέβαλε ο Άρειος Πάγος με την υπ` αριθ. 161/2009 απόφαση του, στα πλαίσια παρόμοιας με την κρινόμενη υπόθεσης, μεταξύ του εφεσίβλητου Συνεταιρισμού και της εταιρίας «.....» (υπόθεση C-136/2009), αποφάνθηκε ότι «ο ξενοδόχος που τοποθετεί στα δωμάτια του ξενοδοχείου συσκευές τηλεοράσεως και τις συνδέει με την κεντρική κεραία του ξενοδοχείου, προβαίνει, εξ αυτού του γεγονότος και μόνο, σε παρουσίαση έργου στο κοινό, κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001 για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφόρησης» (βλ. και ΕφΘεσ 1897/2010, Δημ ΝΟΜΟΣ, ΕΠΙΣΚΕΜΠΔ 2010/1167). Περαιτέρω, η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49, είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι πληρώνεται μια φορά από το χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δυο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας [παρ.3 αρθρ.49]. Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι, προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής και για τις δυο κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσόν αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέτρο που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Η εισπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής κατατίθεται υποχρεωτικά [49 παρ.2] στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η εισπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την εισπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις

κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων [βλ.Κουμάντο: πνευματική ιδιοκτησία σελ.153, 160, 190-191, Καλλινίκου:Τα θεμελιώδη θέματα το νόμου 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα Συγγενικά Δικαιώματα σελ.39 επ.]. Εξάλλου, ο νομοθέτης στο άρθρο 49&1 του ως άνω νόμου, χρησιμοποιεί τον όρο «εύλογη» για να προσδιορίσει την αμοιβή που δικαιούνται οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή οι παραγωγοί των υλικών φορέων, για τις πράξεις της ραδιοτηλεοπτικής ή με άλλο τρόπο μετάδοσης και της παρουσιάσεως στο κοινό της εγγεγραμμένης σε υλικό φορέα ερμηνείας, εκτελέσεως τους. Το ύψος δε αυτής της εύλογης αμοιβής καθορίζει και το δικαστήριο σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων. Ομως οι νόμοι 2121/93 και 3057/2002 που θεσπίζουν το δικαίωμα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων για εύλογη αμοιβή, και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 [εις εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι αντιστοίχως], δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήρια προς καθορισμό αυτής. Εξάλλου, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 6-2-2003 στη υπόθεση 245/00 βλ.Αρμ.2003, σελ.1699], αποφαινόμενο, επί του προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Moge Raad det Nederlanden ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8&2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανάκουσε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων [ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων] και του [ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης] με αντικείμενο τον καθορισμό εύλογης αμοιβής καταβαλλόμενης στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωτογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείψει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον δυνατό ομοιόμορφο τρόπο στο έδαφος της κοινότητας «υπό το φως των στόχων της 92/100 οδηγίας, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη δεόντως ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγώνων φωνογραφημάτων

να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογης προϋπόθεσης». Με την ίδια δε απόφαση κρίθηκε ότι, η ανωτέρω οδηγία δεν απαγορεύει υπόδειγμα υπολογισμού της εύλογης αμοιβής περιλαμβάνουν μεταβλητούς και σταθερούς συντελεστές, στο μέτρο που το εν λόγω υπόδειγμα είναι ικανό να οδηγήσει στην επίτευξη κατάλληλης ισορροπίας μεταξύ των συμφερόντων των ως άνω ενδιαφερομένων. Συνεπώς και στην υπό κρίση περίπτωση, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι ως άνω δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για την απλή-χωρίς τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα-ραδιοτηλεοπτική μετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους, που λαμβάνουν ραδιοτηλεοπτικά οι πελάτες των ξενοδοχείων [«κοινό» υπό την προαναφερόμενη έννοια] από τις εγκαταστημένες στα δωμάτιά τους συσκευές τηλεόρασης, τις οποίες αυτοί μπορούν κατά την κρίση τους να χρησιμοποιούν, και ως προεκτέθηκε συντρέχει δημόσια εκτέλεση, υπό την έννοια του άρθρου 3&2 του Ν.2121/93, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν.2121/93. Το Δικαστήριο θα καθορίζει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και μεταξύ άλλων κριτηρίων που θα λάβει υπόψη του είναι: η αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δωματίων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητας της προηγούμενης χρονιάς, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής στην οποία βρίσκεται το ξενοδοχείο σε σύγκριση με άλλες περιοχές, ο σκοπός για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν στο ξενοδοχείο [αν, δηλαδή, πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό], ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τούτων, η δυνατότητα [από απόψεως χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανοήσεως της Ελληνικής γλώσσας] παρακολούθησης τηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα, ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσον όρο ημερήσιος χρόνος που οι κρατικοί και ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέασης τούτων, οι συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσης των έργων, που προστατεύονται από το δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας από τους πελάτες του

ξενοδοχείου κατά την παραμονή τους στα δωμάτιά τους, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καταβάλλονται σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συλλογικών δικαιωμάτων σε άλλα κράτη-μέλη της Κοινότητας. Περαιτέρω ο Νόμος 2121/93 στο άρθρο 55παρ.2 αυτού [τα οποία σύμφωνα με το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων] καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό τεκμαίρεται ότι, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα είτε μεταβιβάστηκαν σ' αυτούς, από τους πνευματικούς δημιουργούς, είτε η εξουσία τους στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα τούτων, και τούτο δε χωρίς να χρειάζεται να διακρίνουν ποια είναι η σχέση που τους συνδέει προς τους ως άνω δικαιούχους και χωρίς να απαιτείται στα δικόγραφα των αιτουμένων από τους οργανισμούς αγωγών και αιτήσεων, προς παροχή δικαστικής προστασίας, να μνημονεύονται οι συμβάσεις εκμετάλλευσης ή άδειας αποδεικνύονται ότι οι οργανισμοί έχουν αποκτήσει παράγωγο δικαίωμα προστασίας από τους πνευματικούς δημιουργούς των έργων, και επίσης χωρίς να απαιτείται να αποδείξουν τη νομιμοποίησή των, αφού αρκεί να δηλώσουν εγγράφως ότι έχουν σ' αυτούς μεταβιβάσει οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα που τους έχει χορηγηθεί (ΑΠ 1637/2002 Ποιν. Δικ. 2003, 237). Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκληση του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Είναι προφανές ότι, ο νομοθέτης προς διευκόλυνση των εταιριών συλλογικής διαχείρισης, δημιούργησε το ως άνω τεκμήριο για την νομιμοποίηση των εταιριών προς παροχή δικαστικής προστασίας και απόδειξη αυτής, δοθέντος ότι η αναφορά, για την πληρότητα του δικογράφου, όλων των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών καθώς και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, οι οποίοι έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το ένδικο περιουσιακό τους (συγγενικό) δικαίωμα, λόγω της πληθώρας τούτων, θα δημιουργούσε μεγάλες δυσκολίες στην αποτελεσματική προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων. Εξάλλου, οι οργανισμοί

κατ' άρθρο 57 παρ.1 του ίδιου νόμου, δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος να αρνηθούν σε δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας δικαιωμάτων του, που αποτελούν αντικείμενο της διαχείρισης των οργανισμών. Σημειωτέον ότι, ο νομοθέτης για τη μεγαλύτερη διευκόλυνση των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης προβλέπει στο άρθρο 55&3., ότι: «για την δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δημιουργών που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Περαιτέρω πρέπει να σημειωθεί ότι, ο νομοθέτης με το άρθρο 44παρ.1 όρισε κατ' αρχήν τα ενδιαφερόμενα μέρη, ήτοι τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων και τους χρήστες να καθορίσουν με κοινή συμφωνία των το ύψος της εύλογης αμοιβής και μόνο σε περίπτωση διαφωνίας αυτών ανέθεσε τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων της πληρωμής στο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ το αρμόδιο δικαστήριο είναι επιφορτισμένο να αποφανθεί οριστικά περί της αμοιβής. Με τη διάταξη αυτή, προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επίλυσης της διαφοράς που ανακύπτει μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Έτσι εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, καθότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων, μέχρις ότου, το αρμόδιο δικαστήριο αποφανθεί οριστικά περί του ύψους της οφειλομένης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής. Τούτο, ερμηνευόμενο υπό το φως των στόχων των προαναφερόμενων οδηγιών συμβάλλει στην ανάπτυξη της πολιτιστικής δημιουργικότητας, δοθέντος ότι, με την ταχεία προσωρινή επίλυση της διαφοράς αυτής, εξασφαλίζεται η οικονομική αυτονομία και αξιοπρέπεια των ερμηνευτών και εκτελεστών καλλιτεχνών και συνεχίζονται οι σχετικές επενδύσεις των παραγωγών που χρηματοδοτούν αυτές τις πολιτιστικές δημιουργίες. Είναι προφανές όμως ότι, εν προκειμένω, δεν πρόκειται περί ασφαλιστικού μέτρου, αλλά περί ρυθμιστικού μέτρου εφαρμοζομένων των διατάξεων των ασφαλιστικών μέτρων των άρθρων 686 επ. Κ.Πολ.Δ. που αρμόζουν στην υπόθεση αυτή. Έτσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό

της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου που αποτελούν την αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κάθε ασφαλιστικού μέτρου. Περαιτέρω ενόψει του ότι, η αξίωση για εύλογη αμοιβή γεννάται αφότου το έργο έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια, και εναπόκειται στο Δικαστήριο, (Μονομελές Πρωτοδικείο) μόνο να καθορίσει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, δηλαδή αν θα προκαταβληθεί, αν θα καταβάλλεται με δόσεις ή στο τέλος της χρήσης, μετά τον εν λόγω δικαστικό προσδιορισμό, έχει πλέον εξουσία το Δικαστήριο, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να προχωρήσει και στην προσωρινή επιδίκαση της εν λόγω απαιτήσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 728 επ Κ.Πολ.Δ., εφόσον βέβαια συντρέχουν οι προϋποθέσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων της διατάξεως 682 Κ.Πολ.Δ., ήτοι συντρέχει επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου. Η αντίθετη άποψη, δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο Ν.2121/93 και στις διατάξεις των ασφαλιστικών μέτρων 682 επ.Κ.Πολ.Δ., καθότι υφίσταται ουσιαστικό δικαίωμα της προσωρινής προστασίας, αφού πρόκειται περί γεγενημένης απαιτήσεως, η οποία μετά τον καθορισμό του ύψους της και των όρων πληρωμής είναι ορισμένη και συνεπώς συντρέχόντων και των προϋποθέσεων του άρθρου 682 Κ.Πολ.Δ., είναι δυνατή η λήψη ασφαλιστικών μέτρων, με τη μορφή της προσωρινής επιδίκασης των άρθρων 728 και 724 Κ.Πολ.Δ. (βλ. για όλα τα παραπάνω και τις αδημ. ΜΠρΘεσ 9615/2008, 1087/2007, 27408/2007, 12196/2004, 10336/2004, 16786/2004, 19933/2004, ΜΠρΑθ 1171/2004, 1172/2004, 1143/2004, 1102/2004, 962/2004 και αντίθετες ΜΠρΛαμ 2497/2008, ΜΠρ Αθ 2004/2007).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την κρινομένη αίτησή τους οι αιτούντες, αστικοί μη κερδοσκοπικοί φορείς, εκθέτουν ότι είναι οι μόνοι νόμιμα συνεστημένοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχειρίσεως και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών - ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας-ήχου, αντιστοίχως, ως έχοντες δε τις προβλεπόμενες από το σχετικό νόμο αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων η είσπραξη, δικαστική διεκδίκηση και διανομή της εκ του ιδίου νόμου προβλεπομένης ευλόγου αμοιβής των μελών τους, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο κατά τους όρους του νόμου αυτού, το οποίο γνωστοποίησαν στις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, που προέρχονται σε δημοσία παρουσίαση έργων τους μέσω εγκατεστημένων στα ξενοδοχεία τους τηλεοράσεων και ραδιοφώνων και κάλεσαν αυτές σε υπογραφή

συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους, πλην, όμως, ο καθ' ου, ο οποίος διατηρεί στη με την επωνυμία «.....» και προβαίνει ανελλιπώς σε δημοσία παρουσίαση έργων σε αόριστο αριθμό προσώπων και συγκεκριμένα στους πελάτες του, οι οποίοι, μέσω των εγκατεστημένων σε κάθε δωμάτιο του εν λόγω ξενοδοχείου του συσκευών τηλεοράσεως και ραδιοφώνου, έχουν τη δυνατότητα προσβάσεως και χρήσεως τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων με ερμηνείες και παραγωγές των μελών τους, μεταδιδόμενων από τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς πανελληνίου εμβελείας, αρνείται, εν τούτοις, κάθε προσπάθεια διαπραγματεύσεως και καταβολής της ως άνω αμοιβής. Κατ' ακολουθίαν του ιστορικού αυτού ζητούν να καθορισθεί από το Δικαστήριο το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που, από την αιτία αυτή, δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν για τα έτη 2007, 2008 και 2009 στο ποσό του 0,10 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή στο ποσό των 36,50 ευρώ ετησίως για κάθε δωμάτιο και συνολικά, βάσει του αριθμού των δωματίων του άνω ξενοδοχείου του καθ' ου (18), στο ποσό των 657 ευρώ, πλέον ΦΠΑ 19%, για κάθε ένα από τα παραπάνω έτη, και να καθορισθεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται απ' αυτούς ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς και εκ του υπολοίπου 50% το 25% στους παραγωγούς και το 25% εξ ημισείας στους μουσικούς και στους τραγουδιστές, στη συνέχεια δε, επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση, ζητούν να τους επιδικασθεί προσωρινά το ήμισυ αυτής, επιμεριζόμενο μεταξύ τους κατά την άνω αναλογία, με το νόμιμο τόκο από την 1.1.2008 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2007, από την 1.1.2009 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2008 και από την 1.1.2010 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2009, άλλως από την επίδοση της αίτησης και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση του ποσού. Τέλος ζητούν να καταδικασθεί ο καθ' ου και στα δικαστικά τους έξοδα. Μ' αυτό το περιεχόμενο η ένδικη αίτηση αρμοδίως φέρεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. του ΚΠολΔ), είναι επαρκώς ορισμένη, περιέχουσα, σύμφωνα με όσα εκτίθενται στη νομική σκέψη της παρούσας, όλα τα αναγκαία για τη νομιμοποίηση των αιτούντων στοιχεία, αφού σ' αυτή αναφέρεται ότι μετά τη νόμιμη σύστασή τους, κατά τις διατάξεις του Ν. 2121/1993, χωρίς να είναι αναγκαίο να αναφέρεται ο χρόνος και ο τρόπος σύστασης, διαχειρίζονται ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί των κατηγοριών των δικαιούχων που εκπροσωπούν ο καθένας, με βάση το άρθρο 49 του

παραπάνω νόμου, το περιουσιακό δικαίωμα όλων των καλλιτεχνών και παραγωγών στην Ελληνική επικράτεια, δειγματοληπτική αναφορά των οποίων, καθώς και των έργων τους γίνεται στην αίτηση, επικαλούνται δηλαδή οι αιτούντες το αναφερόμενο στη νομική σκέψη της παρούσας τεκμήριο του άρθρου 55 παρ. 1 εδ. α του Ν. 2121/93 για όλα τα έργα όλων των δικαιούχων και δεν απαιτείται να αναφέρονται ειδικότερα όλοι οι δημιουργοί και τα έργα τους, ενώ ως προς τα στοιχεία της επιχείρησης του καθ' ου περιέχει συνοπτικά όλα τα αναγκαία στοιχεία χωρίς να είναι απαραίτητος ο χρόνος ίδρυσης αυτής και ο τρόπος που οι αιτούντες έλαβαν γνώση των στοιχείων αυτής. Συνεπώς όλοι οι αντίθετοι ισχυρισμοί του καθ' ου περί αοριστίας της αίτησης λόγω μη αναφοράς των παραπάνω στοιχείων είναι αβάσιμοι και απορριπτέοι. Περαιτέρω η αίτηση είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 32, 46, 47, 49, 54-58 του Ν. 2121/1993, όπως ισχύει μετά το Ν. 3057/2002, 682 επ., 728 παρ. 1ζ', 729 παρ. 2 , 176 του ΚΠολΔ, πλην του παρεπόμενου αιτήματος περί τοκοδοσίας της εύλογης αμοιβής από την 1.1.2008, 1.1.2009 και 1.1.2010, ως προς το οποίο δεν είναι νόμιμη, προεχόντως ελλείπει σχετικής οχλήσεως και περαιτέρω διότι η εν λόγω αποζημίωση πρέπει να αφορά τον από την υποβολή της αίτησης χρόνο, ως προς τον οποίο υφίσταται επείγουσα περίπτωση. Το αίτημα αυτό είναι νόμιμο, κατ' άρθρο 346 ΑΚ, για τον μετά την επίδοση της αίτησης χρόνο. Μετά από αυτά πρέπει η αίτηση να εξετασθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν. Ο ισχυρισμός του καθ' ου περί ελλείψεως της αναγκαίας για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων προϋπόθεσης της ύπαρξης επείγουσας περίπτωσης ή επικείμενου κινδύνου είναι απορριπτέος, καθόσον η προϋπόθεση αυτή απαιτείται μόνο για τη λήψη γνησίων ασφαλιστικών μέτρων, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. του ΚΠολΔ, αντικείμενο δε της παρούσας αίτησης, η οποία δικάζεται απλώς κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, κατά την προαναφερόμενη ρητή σχετική διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. δ' του Ν. 2121/93, δεν είναι η λήψη τέτοιου (γνήσιου δηλαδή ασφαλιστικού) μέτρου (βλ. σχετ. ΜΠρΘεσ 9615/2008, 1087/2007, 27408/2007, 12196/2004, 10336/2004, 16786/2004, 19933/2004, ΜΠρΑθ 1171/2004, 1172/2004, 1143/2004, 1102/2004, 962/2004, ΜΠρΤρικ 1249/2002 ΕπισκΕμπΔ 2002, 1155, και 1253/2002 ΕπισκΕμπΔ 2003, 230 και ΜΠρΑθ 2237/2003 αδημ., αντίθετες ΜΠρ Λαμ 497/2008, ΜΠρ Αθ 2004/2007). Απορριπτέα ως μη νόμιμη, είναι και η ένσταση του καθ' ου περί καταχρηστικής ασκήσεως της αξιώσεως των αιτούντων για επιδίκαση εύλογης αμοιβής για τον λόγο ότι προβαίνουν σε χωρίς

διαπραγμάτευση μονομερή και αυθαίρετο προσδιορισμό του ύψους αυτής, καθόσον τα επικαλούμενα ανωτέρω προς θεμελίωση της ενστάσεως περιστατικά, δεν συνιστούν την κατ άρθρο 281 ΑΚ καταχρηστική άσκηση δικαιώματος.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων αντίστοιχα, του και, που εξετάσθηκαν νόμιμα στο ακροατήριο του δικαστηρίου τούτου, από όλα τα έγγραφα που με επίκληση προσκομίζουν οι διάδικοι, αυτά που ανέπτυξαν προφορικά και με τα σημειώματά τους ο πληρεξούσιος δικηγόρος των αιτούντων και ο καθ'ου και γενικά από την όλη συζήτηση της υποθέσεως, πιθανολογήθηκαν τα εξής: Οι αιτούντες, αστικοί συνεταιρισμοί οι τρεις πρώτοι και αστική εταιρία η τέταρτη, είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης προστασίας συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, οι οποίοι συστάθηκαν νόμιμα κατά το άρθρο 54 του Ν. 2121/93 και στους οποίους, όπως εγγράφως δηλώνουν, έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι του πρώτου ηθοποιοί, του δεύτερου μουσικοί, του τρίτου ερμηνευτές-τραγουδιστές και του τέταρτου παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, ή εικόνας, ή ήχου ή εικόνας, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους, για το σύνολο των έργων τους, μεταξύ των οποίων η διαπραγμάτευση, συμφωνία, δικαστική επιδίωξη, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, του αναφερόμενου στη νομική σκέψη της παρούσας, άρθρου 49 του Ν. 2121/93. Συγκεκριμένα πιθανολογήθηκε ότι ο αριθμός των μελών κάθε αιτούντος είναι μεγάλος και ικανός να θεωρηθεί, ενόψει του ότι υπερκαλύπτει το ελάχιστο της αντιπροσωπευτικότητας της κάθε κατηγορίας δικαιούχων για την οποία ενεργούν αντίστοιχα, ότι αντιπροσωπεύουν την πλειονότητα αυτών και συνεπώς έχουν, κατά τεκμήριο (άρθρο 55 παρ. 2 του Ν. 2121/93), την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων, όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις προαναφερόμενες κατηγορίες, συνακόλουθα δε, κατά τα αναφερόμενα σχετικά στη νομική σκέψη της παρούσας, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ. 2 και 58 του Ν. 2121/93, νομιμοποιούνται για τη δικαστική επιδίωξη του καθορισμού και επιδίκασης της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, ανεξάρτητα αν υπάρχουν και άλλοι συνδικαιούχοι, που δεν είναι μέλη τους ή είναι τυχόν μέλη άλλου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι ο καθ'ου είναι ιδιοκτήτης του, κατηγορίας τριών (3) αστέρων, που βρίσκεται στο του στην είσοδο της πόλης και διαθέτει 18 δωμάτια. Ο καθ'ου σε όλα τα δωμάτια έχει εγκαταστήσει δέκτες τηλεόρασης συνδεδεμένους με δική του κεντρική κεραία, μέσω των οποίων οι ένοικοι

των δωματίων του έχουν τη δυνατότητα πρόσβασης σε όλα τα προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, που μεταδίδονται εντός της Ελληνικής επικράτειας, κατά το επίδικο δε χρονικό διάστημα των ετών 2007, 2008 και 2009, ερμηνείες και παραγωγές των μελών των αιτούντων μεταδίδονταν καθημερινά προς ψυχαγωγία των πελατών του καθ' ου. Στην κρίση του αυτή- ότι το ανωτέρω ξενοδοχείο διαθέτει δέκτες τηλεόρασης, παρά την αμφισβήτηση του καθ' ου- καταλήγει το δικαστήριο από το νόμιμα προσκομιζόμενο από τους αιτούντες φυλλάδιο καταχώρισης και διαφήμισης στο διαδίκτυο του ανωτέρω ξενοδοχείου και τις φωτογραφίες δωματίων, στις οποίες απεικονίζονται δέκτες τηλεοράσεων, ενώ στο κείμενο αναφέρεται ότι τα δωμάτια διαθέτουν τηλεόραση. Η καταχώριση αυτή στο διαδίκτυο δεν αναιρείται από την κατάθεση του μάρτυρα ανταπόδειξης που υποστήριξε το αντίθετο, ούτε και από τις προσκομιζόμενες από τον καθ' ου φωτογραφίες δωματίων στις οποίες απεικονίζεται μέρος μόνο των δωματίων και όχι ολόκληρος ο χώρος αυτών. Η χρήση αυτή του δέκτη τηλεόρασης, όπως έχει ήδη λεχθεί, αποτελεί νέα χρήση, ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης ενώπιον του κοινού, εφόσον μεταξύ των συναλλασσομένων με τον καθ' ου πελατών του και αυτού δεν υπάρχει οικογενειακός ή άμεσα κοινωνικός δεσμός, με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό σε άλλο κοινό από αυτό στο οποίο απέβλεψαν οι αιτούντες, κατά τη σύναψη των συμβάσεων, που όπως πιθανολογήθηκε κατάρτισαν, με ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς και συνεπώς, εφόσον η παρουσίαση των τηλεοπτικών μεταδόσεων εκ μέρους του καθ' ου προς επίτευξη των επιχειρηματικών του σκοπών, γίνεται χωρίς άδεια των δικαιούχων, αυτός οφείλει να καταβάλει στους αιτούντες εύλογη αμοιβή. Πιθανολογήθηκε, περαιτέρω, ότι οι αιτούντες συμφώνησαν μεταξύ τους και κατάρτισαν ενιαίο κοινό αμοιβολόγιο, για τη δημόσια εκτέλεση οπτικοακουστικών μέσων από τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις της χώρας, που δημοσίευσαν νόμιμα, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/93 στον ημερήσιο τύπο. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό ως αμοιβή για τα ξενοδοχεία τριών αστέρων, όπως του καθ' ου, μέχρι και το έτος 2009 ορίσθηκε το ποσό των 0,10 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο, δηλαδή το ποσό των 36,50 ευρώ ετησίως ανά δωμάτιο. Οι αιτούντες επιχείρησαν, χωρίς όμως αποτέλεσμα, να διαπραγματευθούν τη σχετική αμοιβή συνολικά για όλα τα ξενοδοχεία της χώρας με το ξενοδοχειακό επιμελητήριο αλλά και με την τοπική ένωση ξενοδόχων, μέλος της οποίας, καθόσον τούτο δεν αμφισβητήθηκε, είναι και ο καθ' ου, ο οποίος αρνείται να

διαπραγματευθεί με τους αιτούντες και να καταβάλει σ' αυτούς οποιαδήποτε αμοιβή. Ο παραπάνω καθορισμός της επιδιωκόμενης εύλογης αμοιβής σε ορισμένο ποσό είναι επιτρεπτός, σύμφωνα με το άρθρο 32 παρ. 1 περ. α, γ του Ν. 2121/93, καθόσον ο υπολογισμός της επί ακαθαρίστων εσόδων, όπως ορίζεται αρχικά στην ίδια παράγραφο του παραπάνω άρθρου, είναι εξαιρετικά δυσχερής, πολυδάπανος και χρονοβόρος, η δε συγκεκριμένη χρήση των έργων στην περίπτωση των ξενοδοχείων, έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσής τους. Όπως πιθανολογήθηκε, η, σε ορισμένο κατά τα παραπάνω ποσό προσδιορισθείσα από τους αιτούντες, αμοιβή, την οποία ελάχιστες επιχειρήσεις αποδέχθηκαν ή υποχρεώθηκαν, με σχετικές δικαστικές αποφάσεις, να καταβάλλουν, καθορίστηκε απ' αυτούς στο ίδιο ύψος για όλα τα ξενοδοχεία της χώρας χωρίς διαφοροποιήσεις ανάλογες προς την τουριστική κίνηση κάθε περιοχής και την πληρότητα του ξενοδοχείου, στοιχεία από τα οποία, όμως, εξαρτάται το ύψος των εσόδων της επιχείρησης και συνεπώς και η ωφέλειά της από την παρουσίαση των τηλεοπτικών έργων μέσω των δεκτών, που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του ξενοδοχείου και πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, έστω και γενικά, ακόμη και όταν η αμοιβή προσδιορίζεται σε ορισμένο ποσό. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως πιθανολογήθηκε, το ξενοδοχείο του καθ' ου βρίσκεται στην πόλη, η οποία έχει μεν και τουριστική κίνηση, πλην, όμως, η κίνηση αυτής είναι μειωμένη σε σχέση με την αντίστοιχη της Θεσσαλονίκης, της Αθήνας ή άλλων περιοχών, που αποτελούν σταθερό τόπο διακοπών για ημεδαπούς και αλλοδαπούς και εκ του γεγονότος τούτο εκτιμάται ότι η ετήσια πληρότητα αυτού ανέρχεται περίπου στο 50%. Συνεκτιμωμένων των στοιχείων αυτών, το Δικαστήριο, σύμφωνα με όσα εκτίθενται στη νομική σκέψη της παρούσας και με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής, λαμβάνοντας υπόψη την αξία της συγκεκριμένης χρήσης εκ μέρους του καθ' ου στο πλαίσιο των οικονομικών συναλλαγών, που όπως έχει ήδη λεχθεί, έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσής της επιχείρησής του, τον αριθμό των δωματίων, την πληρότητα του ξενοδοχείου του κατά το διάστημα 2007 έως και 2009, το σκοπό της διαμονής των πελατών σ' αυτό, που ήταν για επαγγελματικούς αλλά και λόγους αναψυχής, τις πραγματικές δυνατότητες των πελατών να παρακολουθήσουν στο δωμάτιο τους ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι αιτούντες, το ποσοστό ακρόασης και τηλεθέασης των έργων αυτών, το μέγεθος του τηλεοπτικού χρόνου

που καταλαμβάνει η μετάδοση των εν λόγω έργων και την συμβατικώς αλλά και δικαστικώς οριζόμενη αμοιβή συγγενικών δικαιωμάτων των αιτούντων με άλλα ξενοδοχεία που συνιστούν πρόσφορα συγκριτικά στοιχεία (βλ. προσκομιζόμενες από τους αιτούντες αποφάσεις δικαστηρίων), κρίνει ότι το ύψος της αιτούμενης εύλογης αμοιβής πρέπει να καθορισθεί προσωρινά για κάθε έτος (2007, 2008 και 2009) στο ποσό των 0,07 λεπτών ημερησίως ανά δωμάτιο, και ήτοι στο ποσό των $\{(0,07 \times 365) \times 18 \text{ δωμάτια}\} = 459,90$ ευρώ για κάθε έτος και συνολικά για όλα τα έτη στο ποσό των 1.379,70 ευρώ (459,90X3). Η προσωρινή αυτή αμοιβή κρίνεται εύλογη και είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των αιτούντων οργανισμών να εισπράττουν αμοιβή λόγω της δημοσίας παρουσιάσεως των προστατευομένων απ' αυτούς έργων μέσω των δεκτών τηλεοράσεως, που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του ξενοδοχείου του καθ' ου και του συμφέροντος του τελευταίου να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των έργων αυτών υπό εύλογες προϋποθέσεις. Η κατανομή του παραπάνω ποσού μεταξύ των ερμηνευτών, εκτελεστών, καλλιτεχνών και παραγωγών πρέπει να γίνει κατά τις μεταξύ τους σχετικές συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, 25% για τους παραγωγούς, 12,50% για τους μουσικούς και 12,50% για τους τραγουδιστές. Πιθανολογήθηκε, τέλος, ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του ημίσεως των, ως άνω, προσδιορισθέντων ποσών, πλέον του αναλογούντος στα καταβλητέα ποσά ΦΠΑ για την απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από τους αιτούντες, εκτός από τον πρώτο αυτών που δεν υπόκειται σε Φ.Π.Α., προς κάλυψη αμέσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους, όπως κατέθεσε ο μάρτυρας των αιτούντων, αποβλέπουν στο μοναδικό αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους, λαμβανομένου υπόψη και του γεγονότος ότι η καθ' ης έχει ήδη αποκομίσει κατά το ανωτέρω διάστημα οικονομικό όφελος από τη χρήση των έργων τους. Επομένως, πρέπει η ένδικη αίτηση να γίνει δεκτή και ως ουσία βάσιμη κατά ένα μέρος, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό, να συμψηφισθούν δε, κατ' άρθρο 179 ΚΠολΔ, τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων στο σύνολό τους, ενόψει της ιδιαίτερας δυσχερούς ερμηνείας των εφαρμοσθέντων κανόνων δικαίου και του επί των κρίσιμων εδώ ζητημάτων διχασμού θεωρίας και νομολογίας (βλ. ενδεικτικά την με αντίθετες, από τις δεκτές εν προκειμένω γενόμενες, θέσεις, 592/2004 απόφαση του ΜΠρωτ. Θεσσαλονίκης,

ΜΠρΛαμ 497/2008, ΜΠρΑθ 2004/2007 καθώς και τις 7593/2005 και 7593/2005 αποφάσεις του Εφετείου Αθηνών).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της ενιαίας και εύλογης αμοιβής που οφείλει ο καθ' ου να καταβάλει στους αιτούντες για την από μέρους της δημοσία παρουσίαση έργων των μελών τους μέσω συσκευών τηλεοράσεως και ραδιοφώνου, εγκατεστημένων στο αναφερόμενο στο ιστορικό ξενοδοχείο του, για το διάστημα των ετών 2007, 2008 και 2009, στο ποσό των χιλίων τριακοσίων εβδομήντα εννέα και εβδομήντα (1.379,70) ευρώ συνολικά.

ΟΡΙΖΕΙ ότι η ως άνω προσδιορισθείσα εύλογη αμοιβή θέλει επιμερισθεί, κατά μεν το ήμισυ, ήτοι κατά ποσοστό 50% υπέρ του αιτούντος φορέως των ηθοποιών, κατά ποσοστό 25% υπέρ του αιτούντος φορέως των παραγωγών και κατά το υπόλοιπο ποσοστό των 25%, ισομερώς, υπέρ των λοιπών αιτούντων οργανισμών.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον καθ' ου να καταβάλει προσωρινά στους αιτούντες οργανισμούς και κατά την αμέσως ανωτέρω αναλογία το ήμισυ της κατά τα άνω προσδιορισθείσης, για το σύνολο του ενδίκου χρόνου, ευλόγου αμοιβής, πλέον του αναλογούντος στα καταβλητέα ποσά ΦΠΑ για την απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από τους αιτούντες, εκτός από τον πρώτο αυτών, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αίτησης και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στη Βέροια την 30^η Ιουνίου 2011, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, παρουσία και της Γραμματέως Μαρίας Παπαθεοφίλου.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ